

under identifikation af dødfundne personer, som ikke umiddelbart har kunnet identificeres.

Justitsministeriet er enig i, at politiet ikke bør afskæres fra at benytte et DNA-profilregister til sådanne politimæssige identifikationsopgaver, der ikke har forbindelse til straffesager. Denne anvendelse af registeret vil naturligvis have begrænset praktisk relevans, bl.a. fordi registeret kun vil indeholde oplysninger om en meget begrænset del af befolkningen. Et DNA-profilregister vil imidlertid potentielt kunne have betydning f.eks. i forbindelse med dødsulykker, hvor det ikke er muligt at anvende sædvanlige identifikationsmetoder.

Lovforslaget indeholder ikke særlige regler om sanktioner i tilfælde af, at registeret anvendes på en måde, der ikke er i overensstemmelse med lovforslagets bestemmelser. Dette skal ses i sammenhæng med, at en sådan anvendelse efter omstændighederne vil kunne udgøre en tjenesteforseelse, som vil være omfattet af tjenstemandslovens regler om disciplinære straffe. I alvorlige tilfælde vil sådanne forhold endvidere kunne henføres til straffelovens §§ 155-157 om misbrug af offentlig stilling m.v.

2. DNA-profiler.

Det foreslås, at DNA-profilregisteret opdeles i henholdsvis en *persondel* og en *spordel*, jf. forslagens § 1, stk. 2.

Persondelen skal bestå af DNA-profiler, der er tilvejebragt på grundlag af biologisk materiale udtaget fra personer med kendt identitet (forslagets § 2, stk. 2, nr. 1).

Spordelen skal omfatte DNA-profiler, der er tilvejebragt på grundlag af fund af biologiske spor, f.eks. blod og sæd, på gerningssteder, ofre, effekter m.v. (forslagets § 2, stk. 2, nr. 2).

De registrerede DNA-profiler vil bestå af talprofiler, der beskriver længderne af DNA-stykker, som findes mellem de DNA-områder, der koder for arvelige egenskaber. Det er længderne af disse ikke-kodende DNA-områder, som er relevante i identifikationsøjemed, da længderne varierer betydeligt fra menneske til menneske.

De registrerede talprofiler vil alene relatere sig til DNA-stykker, som ikke koder for arvelige egenskaber - såkaldt »junk-DNA«. Det er således ikke muligt at udlede følsomme oplysninger om en persons genetiske karakteristika, arveanlæg, sygdomsdispositioner eller lignende fra disse talprofiler.

Med den eksisterende teknologi har det i almindelighed været muligt at beregne en sandsynlighed på mindre end 1:100.000 for, at to ubeslægtede personers

DNA-profiler ikke kan skelnes fra hinanden. Retsgenetisk Afdeling ved Københavns Universitet, som foretager alle DNA-analyser i danske straffesager, har imidlertid fra den 1. august 1999 taget et nyt analyse-system i brug. Retsgenetisk Afdeling har over for Justitsministeriet oplyst, at det nye system nu gør det muligt at foretage identifikation ved DNA-analyser med en sandsynlighed på mindre end 1:1.000.000.000 for, at en persons DNA-profil vil matche med en anden ubeslægtet persons DNA-profil. Retsgenetisk Afdelings indførelse af det nye analyse-system har således yderligere styrket DNA-analysers vægt som bevismiddel i straffesager.

Talprofilerne i et DNA-profilregisters persondel vil være baseret på biologisk materiale, som er udtaget ved legemsindgreb efter retsplejelovens kapitel 72 i forbindelse med efterforskningen af straffesager, jf. forslagens § 2, stk. 2, nr. 1. Retsplejelovens regler om foretagelse af legemsindgreb er beskrevet nærmere nedenfor i afsnit 3.

Som tidligere nævnt indebærer oprettelsen af et centralt DNA-profilregister alene en registrering af de talprofiler, som er et resultat af analysen af det udtagne biologiske materiale. Registeret omfatter således ikke det biologiske materiale, som har dannet grundlag for analyserne. Oprettelsen af registeret berører derfor ikke i sig selv spørgsmålet om politiets opbevaring af biologisk materiale, der er tilvejebragt som led i efterforskningen af straffesager, herunder spørgsmålet om hvor længe sådant materiale kan opbevares.

Da der imidlertid i tilknytning til oprettelsen af et DNA-profilregister har været rejst spørgsmål vedrørende det biologiske materiale, som er udtaget ved legemsindgreb i straffesager, kan der være grund til at omtale ordningen på dette område.

Politiets adgang til efter en straffesags afslutning at opbevare materiale og oplysninger, der hidrører fra legemsindgreb, er reguleret i retsplejelovens § 792 f, som er affattet i overensstemmelse med Strafferetsplejeudvalgets lovudkast i betænkning nr. 1104/1987 om legemsindgreb under efterforskning.

Det følger af retsplejelovens § 792 f, stk. 2, sammenholdt med stk. 1, at politiet har adgang til at opbevare alt andet materiale end personfotos, hvis materialet stammer fra legemsindgreb over for personer, der har været sigtede. Denne bestemmelse giver således politiet mulighed for at opbevare blodprøver og andet biologisk materiale, som er udtaget fra personer, der har været sigtede, uanset straffesagens udfald.

Strafferetsplejeudvalget har på side 90 i betænkning nr. 1104/1987 om legemsindgreb under efterforskning begrundet bestemmelsen i retsplejelovens